DUHOVNO ŽIVLJENJE

67

Družinski tednik za slovenske izseljence

LA VIDA ESPIRITUAL
Revista Semanal

A VIDA ESPIRITUAL
Revista Semanal

THE SPIRITUAL LIFE
Weekly Rewiew

10 centavos

BUENOS AIRES
17 — XI — 1934

DUHOVNO ŽIVLJENJE

je splošno kulturna slovenska izseljenska družinska revija in izhaja tedensko.

Ustanovitelj in glavni urednik: Josip Kastelic.

Urednik SLUŽBENEGA VESTNIKA Slovenske katoliške misije za Južno Ameriko: Vsakokratni odgovorni izseljenski duhovnik.

Urednica ŽENSKEGA VESTNIKA: Marija Vodopivčeva, Rosario.

Urednica NAŠEGA MLADEGA RODU: Krista Hafnerjeva, učiteljica, Jesenice na Gorenjskem, Jugoslavija.

Dopise in vsa vprašanja in sporočila, ki zadevajo vsebino lista pošiljajte, prosimo, na: Uredništvo Duhovnega življenja, Avalos 250, Buenos Aires, Rep. Argentina.

Telefon uredništva je: 59 Paternal 3919.

V upravnih zadevah, to je zlasti glede naročila, plačila in oglasov, se obračajte, prosimo, na: Upravo Duhovnega življenja, Rio Bamba 562 Buenos Aires, Rep. Argentina.

Telefon uprave je: 47 Cuyo 0275.

Osebni obiski v upravi: za sedaj vsak dan, od 15. do 16. ure.

Naročnina znaša:

a) Za Republiko Argentino in vse ameriške dežele, vključeno Severoameriške Združene države in Kanado, letno $ 5.— m/n (arg. pap pesov), milreis 20.—, severoameriški $ 1.50, uruguajskih pap $ 3.50, čilenskih $ 35.—.

b) Za evropske in vse ostale države: letno $ 6.— (šest argentinskih pesov v papirju), ali Din 70.—, francoskih frankov 25.—, Lir 20.—, mark 4.50, holandskih gold. 2.50, šilingov 10.—, šterling 0.35, belgijskih frankov 35.—.

Da slehernemu omogočimo naročitev našega lista, sprejemamo na račun naročnine vsak znesek, tudi če nam ga pošljete v znamkah in bomo pošiljali naročniku list dva meseca za vsak plačani peso.

Naročnino je najboljše nakazati v argentinskih pesih m/n, bodisi v priporočenem pismu, bodisi potom bančnega čeka "sobre Buenos Aires", ali s poštnim girom, ne pa z bančnimi čeki, ki se glasijo na tuje valute.

Še ugodnejši način pošiljanja naročnine objavimo, ko bo Uprava korakoma organizirala zveze z dotičnimi deželami. Za danes moremo že sporočiti za:

(Nadaljevanje na 3. str. ovitka)

LA VIDA ESPIRITUAL

BUENOS AIRES, ARGENTINA

Redacción: Avalos 250, U. Telef. 59 (Pat.) 3919.

Administración: Rio Bamba 562, U. Telef. 47 (Cuyo) 0275.

Prof. Niko Kuret, Kranj, Jugoslavija:

Ali bomo kaj igrali?

Naš novi sotrudnik, mladi gospod profesor Niko Kuret, je začetnik mnogo obetajočega pokreta za slovenski ljudski teater, kateremu je posvetil vse svoje odlične zmožnosti. V tujih deželah, zlasti v Parizu, se je sam temeljito pripravil za svojo nalogo, znal pa si je pridobiti tudi več sodelavcev s katerimi je ustanovil revijo Ljudski oder, ki strokovnjaško obravnava vsa številna in aktuelna vprašanja, ki zadevajo novo slovensko ljudsko igranje, na primer: Delavska igra, Govorniški zbori, Igra pod milim nebom, Resničnost igre, Nova pota za naše proslave itd., itd.

Naše Duhovno življenje z veseljem in zadoščenjem pozdravlja ta novi pokret in mu želi popolnega uspeha. Vsem našim čitateljem, ki imajo veselje do igranja priporočamo revijo Ljudski oder. S štirimi knjigami novih ljudskih iger vred stane revija Ljudski oder letno po osem pesov in se naroča pri upravi Ljudskega odra, Kokriško predmestje 128, Kranj, Jugoslavija.

Uredništvo.

Rusi so gotovo narod, ki ima največ prirojenega talenta za igranje. Slovenci smo pa narod, ki izmed vseh drugih najrajši igrá. S tem ni rečeno, da smo Slovenci res najboljši igravci ali pa da imamo najlepše igre. Res je rajši, da je igranje po številnih naših odrih povprečno in da imamo zelo borno dramatsko književnost. A nad vse radi igramo: slabo ali dobro, lepe ali ničvredne igre, vseeno. To je lahko pohvala ali pa tudi ne.

Pametno in nad vse potrebno pa je, da to naše prirojeno nagnjenje k igranju pravilno usmerimo, ga smotrno uredimo in postopoma izpopolnimo.

Greh bi bil, ako bi pustili, da se naše igranje razvije po lastni svojeglavosti in muhavosti. Ako bi pustili, da se brez razsodnosti igrajo slabe, umetniško manjvredne ali našemu prepričanju nasprotne igre, ako bi nam naposled ne bilo mar, ali bo igra našla v gledavcih pravi odmev ali ne.

Neverjetno je, koliko se pri nas v tem pogledu greši. Strah je človeka, če spozna, koliko, ne morda nravno slabih, ampak neskončno bedastih, zlaganih, okornih, niti počenega groša vrednih iger gre čez naše odre. Razjezi človeka, če bere v adventnem in postnem času oznanila, da ta in ta oder uprizori burko ali komedijo, hudo se mu stori, če ugotovi, da se božiča in velike noči mar-

sikakšen oder ne ve prav spomniti, igrá pač to ali ono "dramo", ne pa tistega, kar bi moral. In smejati se mora človek, če vidi, kako se tu ali tam kakšen oder ubada z igro, ki si jo je z veliko težavo izposodil od Narodnega gledališča v Ljubljani, kjer je imela "velik uspeh", pa je ne razumejo ne podeželski igravci, še manj pa gledavci. Naposled se človeku neumno vidi, ko gleda, kako se povsod trudijo, da bi imeli čim bolj "umetno" spackane kulise, ki so jih véliki odri že davno pometali med staro šaro, kako se potijo, ko jih prenašajo po odru, in morijo gledavce z neznosnimi odmori...

Pri narodu, ki tako rad igrá, so takšne hibe nedopustne. Zadnji čas je, da se te naše bolne strani odstranijo. To pa se pravi, da je treba sploh vse naše igranje preurediti, preusmeriti, mu dati pravilno vsebino in današnjemu času odgovarjajočo smer.

Vse take napake prav gotovo kažejo tudi izseljenski odri. Saj so krojeni po vzgledih iz starega kraja. Izseljenski odri pa so, bi dejal, še dosti važnejši kakor pa odri v domovini. Poleg domače sluzbe božje je gledališka dvorana edini kraj, kjer se zbirajo naši rojaki v tujini v večjem številu. Ni in ne more biti vseeno, kaj se gledavcem v teh dvoranah nudi, s čim se trudijo in vežbajo igravci. Igra mora biti izseljencem izraz njihove vernosti in izraz njihove narodnosti. V igri morajo videti sebe — ali kot katoliško občestvo — ali kot slovensko družino v tujini — ali pa oboje združeno, kar je najlepše: kot občestvo katoliških Slovencev sredi tuje okolice.

Že sama po sebi je slovenska igra v tujini našim rojakom prazničen dogodek. Naj bo tega svojega značaja vredna tudi po svoji vsebini in po svoji ceni.

Slovenska igra naj bo rojakom v tujini spomin in vez z domovino: igrá naj se primerna narodna igra na naše narodne obletnice in ob drugih priložnostih. Naj jim bo pa tudi razvedrilo: zlasti za pust, pa tudi za drugačne prilike naj se igrá res dobra vesela igra, ne kakšna neumna in plitva burka.

Igrá naj se rajši poredkem. Bo tako več veselja in manj prilike za izbiranje slabih ali manjvrednih iger. Igra naj bo res praznik.

Skrb nas, ki se v domovini trudimo za prerojenje našega igranja, bo, da odpravimo največjo težavo: pomanjkanje iger. Upamo, da se nam bo do novega leta posrečilo, urediti to vprašanje na takšen način, da bodo dobre igre vsem našim izseljenskim odrom na razpolago brez večjih sitnosti in stroškov.

Škoda sil, časa in denarja za manjvredno igranje. Ne zaradi

dobička, ne zaradi gole zabave ali celo postavljanja igravcev — ampak zaradi igre in njene vsebine, zaradi uvrščenosti igre v naše življenje igrajmo, zaradi praznika našega občestva, da mu tudi na odru izraza damo.

Marsikje bo treba temeljito prelomiti z dosedanim načinom in duhom igranja. Naše igranje, ki dozdaj še nikoli ni bilo deležno posebne pažnje in je raslo kakor divjak, doživlja danes morda najtežjo preizkušnjo.

Nič zato. Izšlo bo pomlajeno in krepko iz tega preporoda. Tudi izseljenski odri se temu ne smejo odtegniti. Naj se zavedajo naše vsestranske podpore.

Ustvarjamo pravi slovenski ljudski oder.

Pri Slovencih, ki tako radi igrajo, je za to že skrajni čas. Naj nas drugi narodi preveč ne prehitijo.

"Novi grad" v Vipavi

Rado Bednarik:

Naši trgi

Kako bridki in obenem večno lepi so spomini na domače kraje. Misel na nje vzbudi vonj rodne grude, prinese do ušes žuborenje potoka ob očetovi hišici in odpre pogled na razrite boke gorskih velikanov, v katerih naročju se bleste naše vasice in polja, travniki in loke, trgi in mesta.

Domačija naša je kmetska. Velikih mest nima, pač pa nekaj prav ljubkih trgov, katerih zgodovina sega že v sivo preteklost.

Spomnimo se nekaterih!

VIPAVA.

Stopi, stopi iz Gorice malo na polje ali ti, Tržačan, na Opčine, se ti bo odprla pokrajina katere obzorje zapira mogočni Nanos. Strmo pada v zgornjo vipavsko dolino. Ob njegovem vznožju pa kraljuje trg Vipava ali po vipavsko kar "Trg".

Dobrih 100 metrov leži trg nad morjem, naslonjen na nanoško pobočje. Pod nim pa zelenilo senožeti tja preko lene Vipave, ki privre na dan "pod skalo", do štjaških gričev obrastlih z zlato trto. Proti zapadu se pa odpre prelepa vipavska dolina....

Odprimo zaprašene strani starih bukev! Tam beremo, da sta se blizu Vipave (okoli cerkve Matere Božje v Logu) sprijela rimska cesarja Evgenij in Teodozij l. 395. Vipavska burja, ki je pšice gnala nasprotnikom na vso moč v obraze, je pripomogla kristjanskemu cesarju do zmage. Že ta bitka kaže, da je kraj vojaško važen, ker zapira prehod čez Razdrto. Rimljani so gotovo že imeli ondi vojaško posadko. V sosednjem Orežju pri Beli so našli kosti, novce, črepinje in orožje iz časov cesarja Dioklecijana (284—305).

Ko so se po propadu rimskega cesarstva (l. 476) začeli valiti preko vipavske doline sveži narodi v italsko ravan, so nastala na gričih ob tem prehodu gradišča. Plazu ljudskega preseljevanja seveda kohorte iz teh taborov niso mogle ustaviti.

V začetku srednjega veka, okoli l. 1000. je na 242 m visokem griču nad trgom stražil mrki "stari grad". Seveda so ga tekom stoletij vipavski gospodje parkrat prezidali, danes strmijo v nebo le gole razvaline. Prva rodovina vipavskih grofov je izumrla že v 13. stoletju. Oglejški očaki so potem dali grad v posest Ostrovrharjev. V Trgu samem ob vodi je pa čepel še en grad z močnim stolpom. Oglejski vladarji so v 14. stoletju dali ta "tabor" v varstvo goriškim grofom Majnardu in Henriku; ti so ga pa izročali v fevd nižjim plemičem. V 15. stoletju je v njem gospodaril Andrej Baumkirchner, orjak po telesni moči. Ko so ga l. 1471. zaradi neke zarote ujeli v Dunajskem Novem mestu, so morali vso mestno posadko sklicati pod orožje, tako so se ga bali. V "Baumkirchnerjevem stolpu" je danes trgovina. Tako mineva stara viteška slava....

L. 1478. so privihrali v Vipavo Turki in opustošili vso dolino. Za Turki je Vipava učakala borbe z Benečani. Tedaj so bili "vipavski gospodje" Herbersteini. Iz njih rodu je sloviti Žiga, ki je bil l. 1517. cesarski poslanik na dvoru carja Ivana Groznega v Moskvi. Tja ga je cesar lahko poslal, ker se je že v Vipavi do dobra naučil slovenščine.

Naj še kar tu omenim mnenje zgodovinarja Grudna, ki pravi, da je bila v Vipavi ena prvih slovenskih šol sploh. Današnje veliko šolsko poslopje v sredi trga z napisom "veri in omiki" je sezidano iz cerkvenega denarja.

Toda zatopimo se spet malo v pretekla stoletja. L. 1521. je cesar Ferdinand izročil vipavsko graščino Miklavžu Turnu. Čez dobrih sto let so pa prevzeli Vipavo grofje Lanthieri, ki so obdržali graščino od zadnjih časov. Grofje Lanthieriji so se morali prej boriti, da so trg očistili luteranov, ki so se vprav tu bohotno razpasli. Njih glavni steber je bil Boštjan Krelj, ki je zbiral svoje ovčice v nekdanji farni cerkvi sv. Marka. Ta še danes stoji ob poti, ki te pelje k izvirkom Vipave. Krelj je za povzdigo slovenske tiskane besede dosti storil.

Grofje Lanthieri so se že preselili iz "starega gradu" na griču v "novi grad". Tedaj so se okoli gradu stisnile hiše grajskih uradnikov, valpetov in biričev. Tako je nastal v 16. in 17. stoletju vipavski trg. Hiše so še danes, vsaj v temeljih, še iz tistih časov, to

se pravi okoli 400 let stare. "Novi grad", ki je zelo razsežen je pravzaprav palača v značilnem slogu tedanjih grofovskih palač (n. pr. goriški muzej, palače na goriškem trgu sv. Antona i. t. d.). Kot gost in ravnatelj domačega gledišča je l. 1726. prebival v gradu tudi italijanski pesnik Goldoni. V svojih spominih rad popisuje lepe vipavske dneve in pa "buče" rujnega vipavca, ki je "tako močan, da kar sinove rodi". Danes je v gradu vojaško poveljstvo.

Pod grofi je trg rastel. Stara farna cerkev je bila pri sv. Marku. Nova cerkev je posvečena sv. Štefanu in se kaj ponosno dviga sredi trga. Slikar Wolf je na stene naslikal obraze tedanjih Vipavcev. Kot grad je mogočno sezidano novo župnišče, ki ve marsikako zgodbo o roparskih napadih. Še sedanji gospod dekan je enega učakal. Župnišče je sezidal dekan Grabrijan, velezaslužen mož za razvoj vipavske šole. Med drugimi znanimi tržani se moramo spomniti pisatelja Kostanjevca, ki je v marsikateri svoji povesti s toliko ljubezniio narisal domači kraj; dalje ljudskega pesnika Radoslava Silvestra; učenega semeniškega profesorja Štefana Kocijančiča, ki je govoril 24 jezikov in si je dopisoval z italijanskim učenjakom jezikoslovcem Izaijem Ascolijem; znan je bil tudi poslanec Perhavec.

Tudi v politični zgodovini je vipavski trg zabeležen, ker se je na cerkveni senožeti pri pokopališču zbralo l. 1869. na stotine rodoljubov na "ljudski tabor" zahtevajoč pravice za svoj dom in rod....

Še, še bi bila Vipava znamenita kot je njena zgodovina. Lahko bi še pravil, kako so Vipavci v rovu, kjer izvira voda, iskali srebro; kako so se preplašili leta dvainpetdesetega, ko je naenkrat vsa voda presahnila; kako je rajni gospod Matija Vrtovec učil pravilno gnojiti in kako je on sam pod Francozi raz leco pridigal, da sila ni nikjer dobra, zlasti ne, če si hočeš pridobiti malo trmastega, a poštenega Vipavca.

Velik udarec za trg je bil tedaj, ko se je zaradi koristi nekaterih poštarjev vipavska železnica ustavila v Ajdovščini. Drugi je pa bil tedaj, ko so vse urade prenesli v Ajdovščino.

Vipava z niti ne tisoč tržani je danes kmetsko naselje, kateremu dajejo posebno lice številne nove vojašnice ob cesti na Vrhpolje. Slovela pa bo Vipava, dokler bo slovel vipavski "zelenec" v znani vipavski zadružni kleti in pridni vipavski vinogradnik, ki v burji in viharju vztraja pri svojih plantah na rodni grudi dani njegovim očetom že v sivi davnini.... (Dalje prihodnjič)

Učiteljica Krista Hafner, Jesenice na Gorenjskem:

Ubogi čevljarček

Pravljica

(Nadaljevanje).

Sveti Peter ga je pridržal z roko in rekel:

"No, naj bo, smiliš se mi, ker si dober in pošten človek. Tukaj imaš prt, vidiš ga. Tega razprostri po mizi, ko prideš domov, pokrižaj se, pa boš videl, kaj bo. Pa Barbko spreobrni, veš, da ne bo več jeznorita in skopa do revežev."

Še preden se je čevljarček prav zavedel, kako mu je, se je že zagrnil oblak in sveti Peter je izginil. Vesel in zadovoljen je urno splezal po preklji navzdol. Na vežnem pragu ga je že čakala Barbka, stiskala pesti in upila:

"Lenoba ti taka, že vse dopoldne te čakam, voda mi vre in kipi v loncu, tebe pa od nikoder. Sto zlomkov! in še prazen se vračaš. Tak brezsrčnež, mar misliš, da bomo od same vode siti!"

Čevljarček pa je mirno splezal s preklje in prijazno rekel ženi:

"Kar tiho bodi, Barbka, boš videla kaj bo. Tule imam mizni prt, vidiš ga, dal mi ga je moj mož s fižolovim zrnjem, kar za menoj pojdi, vse bo zopet dobro".

"Ob, že zopet nori", je sklepala Barbka roke. Sveti Bog, kako me kaznuješ, da moram imeti takega moža! Mar misliš, da bomo zdaj prte jedli? Mar bomo od tega siti?!"

Čevljarček ni odgovoril jezni ženi. Šel je v sobo pogrnil prt po mizi in se pokrižal, kakor mu je naročil mož v oblaku. In glej, komaj je naredil zadnji križ na prsih, se je miza mahoma napolnila in je bila polna najokusnejših in najslajših jedi. Sredi mize se je v lepi skledi kadila okusna juha z jetrnimi cmoki, okoli nje pa so se vrstili krožniki in sklede s pečenkami, pocvrtimi piškami, raznimi omakami in tam prav na spodnjem koncu so vabile otroke najslajše slaščice in pogače. Niso se jim mogli ustavljati, še preden so posedli okoli mize, že so si basali usta z njimi. Tudi Barbka se ni obotavljala, veselo je zajemala iz polne sklede in zadovoljno cmokala, ko je obirala mastno kokoš. Seveda tudi čevljarček sam ni stal lačen ob bogato obloženi mizi. Vsi so se mastili, da je bilo kaj in hvalili dobrega moža nad oblaki, ki jim je bil preskrbel take dobrote. Dobri duh se je razširil po vsej vasi, ljudje so pritekli skupaj in obkolili revno čevljarjevo bajtico. Gledali so sko-

zi okna, požirali sline in najrevnejši med njimi, oni, ki so si že zdavnaj natesno pritegnili pas, so stezali roke in prosili pokušnje z bogato obložene mize. Barbka pa je jezno zamahnila z vilicami in zakričala:

"Ne. To je samo za nas. Poberite se, svojat! Še pes ima pri jedi rad mir, mi pa tudi."

Od tega dne se je čevljarjevim dobro godilo. Dan za dnem so pogrinjali čudežni prt na mizo in vsakikrat se je miza polnila z najizbranejšimi dobrinami. Vsaki dan je bilo ka drugega na mizi, še Barbka se ni mogla naveličati in tarnati nad vsakdanjostjo. Družina se je pričela rediti. Otroci, ki so bili preje suhi in bledi, so zdaj postali zaliti in rdečelični in Barbka je dobila trebušček, da ga je komaj nosila pred seboj.

Vse je šlo v redu in lepo naprej in čevljarček se je že oddahnil, da je zdaj za vedno konec skrbi in nevolje v hiši.

Pa se domisli Barbka nekega dne in reče svojemu možu:

"No, saj nič ne rečem, saj je to vse prav dobro in zares imenitno jemo zadnje čase. Ampak vseeno, vendarle bi lahko povedal tvojemu možu, kako je z nami. Sam vidiš, da nimamo ničesar obleči. Edino tole obleko imam, pa sam vidiš, kako je vsa osvaljkana in raztrgana. Še na vas si ne upam, tako razcapana sem in otroci povsod nagca kažejo skozi hlače. Malo bi že lahko poskrbel in nam pripravil zopet enkrat novo obleko."

Čevljarček je vzdihnil, pa ni rekel nič. Splezal je na fižolovo preklo, plezal više in više in priplezal do samih nebes. Že so se razdelili oblaki in na svetlem oblačku je sedel mož z belo brado, čevljarčkov prijatelj, sam sveti Peter.

"No, kako je, prijatelj moj", je nagovoril čevljarčka in se prijazno nasmejal.

"O zelo dobro, ljubi sveti Peter, zelo dobro se imamo, odkar imamo oni lepi prt, samo moja Barbka..."

"Kaj že zopet Barbka!" se je jezno zadrl sveti Peter, da je ubogega čevljarčka skoraj s preklje vrglo. "Vse vem. Sitna in skopa žena že zopet ni zadovoljna. Zdaj hoče še nove obleke. No, naj bo, ker si ravno ti. Tukaj imaš usnjeno torbo, obesi jo svojemu osličku zvečer na rep, pa boš videl, kaj bo. Ampak povem ti, to je zadnje kar imam, drugega ne dobita ničesar več od mene. In svojo jeznorito, neusmiljeno ženo spreobrni, sicer..."

Jezno je zamahnil sveti Peter z roko, da so se nebesa zaprla, še preden se je naš čevljarček zavedel, kaj drži v roki. Urno je

zdrknil po preklji navzdol in se ustavil na vežnem pragu pred Barbko, ki ga je že vsa nestrpna pričakovala. Pogledala je usnjeno torbo, ki jo ji je pokazal mož, pa rekla zaničljivo:

"No, saj vem, norec ostane vedno norec. Zdaj misli, da se bom v takole usnjeno torbo oblačila! Ali se bom postavila v njej!"

Vendar pa je šla za možem, ki se je tiho odpravil v hlev in obesil torbo oslu na rep, kakor mu je bil ukazal svetec božji.

Skupaj sta se potem vrnila v sobo in ker se je že nočilo, sta se vlegla spat; vendar pa Barbka ni mogla spati. Vso noč je ugibala, kaj se bo zgodilo z usnjeno torbo in komaj se je prikazal prvi dnevni svit, je že zbudila svojega moža in skupaj sta se podala v hlev. Ob medlem svitu brleče svetilke, ki jo je Barbka nosila s seboj, sta pregledala ves hlev in začudena obstala. Za oslom je bil ves hlev posut s samimi cekini. Ali so se svetili iz teme! Pohlepno je planila Barbka po njih, jih začela grabiti v predpasnik in čevljarček ji je pomagal.

Težko obložena sta se vrnila v hišo in zdaj je bilo vse revščine konec. Barbka je poklicala krojače in šivilje prav iz mesta, da so šivali nove obleke njej in njenim otrokom. Dala si je napraviti prekrasno obleko iz najtežje svile, nakupila si je najdražjih biserov in tako nalepotičena se je sprehajala po vasi in se kakor pav razkazovala začudenim vaščanom. Včasih jo je kateri revežev prosil miloščine, ona pa se je jezno zadrla nad njim in odvihrala dale. Njeni otroci so postali imenitni ljudje: kakor grofje so se ponašali in vaških paglavcev, s katerimi so se preje igrali, še pogledali več niso.

Seveda Barbki tudi sedanja revna hišica ni bila več všeč. Naročila si je zidarje in tesarje iz mesta in pričeli so ji postavljati preimenitno palačo na mestu, kjer je nekdaj stala ubožna bajtica. Pet mesecev in pol so delali zidarji in tesarji in nova hiša je bila že pod streho in nova oprava je bila že razpostavljena po razkošnih sobanah. Pa se nekega dne domisli Barbka in reče svojemu možu — čevljarčku:

"Hm, ali vidiš, kako nam tale preklja kvari hišo? Saj nič ne rečem, preje je imela dosti prostora pred našo bajto; ampak pred takole imenitno palačo, kakor je naša, fižolovka nima prostora. Treba jo bo posekati, fižola zdaj ne bomo več jedli."

Pa ji odgovori čevljarček, topot pa nič več pohlevno, ampak odločno in ostro:

"Bog varuj, kaj takega! Tega ne pustim. Ta rastlina nam je

Alucinante aspecto de la cruz de Palermo durante la noche

KONGRESNI ALTAR V VEČERNI RAZSVETLJAVI

prinesla vso sedanjo srečo, zlo bo, če jo posekamo. Dokler sem živ, se je nihče ne sme dotekniti."

Barbka ni rekla nič, ampak proti večeru, ko je mož odšel za hip z doma, je vzela močno sekiro in posekala fižolovko, da se je le za tenko nitko še držala in stala pokonci. "Saj mož ne bo vedel, zakaj je usehnila", si je govorila sama pri sebi. "Vsaka rastlina enkrat usahne, zakaj ravno naša fižolovka ne bi."

Komaj pa je to izgovorila, že se je pokrilo nebo s temnimi oblaki, nastala je nevihta, dež je lil ko iz škafa, žareči bliski so preprezali nebo in grom je stresal nebo. Kakor sodnji dan je bilo. Barbka je urno stekla v hišo, čevljarček se je vrnil domov in vsa družina se je zaprla v prekrasno, razkošno palačo.

Tako so sedeli in se mastili z izbranimi jedili, zunaj pa je divjala nevihta dalje, sredi med dvema bliskoma pa je potrkalo na vežna vrata in mil glas je zaprosil:

"Ljudje božji, usmilite se ubogega popotnika. Vzemite me pod streho v tem strašnem vremenu."

Barbka pa se je jezno zadrla skozi zaprta vrata:

"Kar naprej hodi, berač nemarni. Pri nas nimam javne gostilnice in beračev ne sprejemamo. Vse sobe bi nam posvinjal, blaten kakor si."

Glas zunaj pa le še prosil:

"Usmilite se me ljudje božji, v Jezusovem imenu vas prosim". In težka roka je z vso silo potrkala na vrata, da so se napol odprla.

Tedaj je Barbko zgrabila jeza. Vzela je težko okovano palico iz kota in planila proti vratom. "Rekla sem že, da beračev ne sprejemamo", se je drla in uplazila moža s težko gorjačo preko glave, da se mu je pocedila kri.

"Hitro pojdi pogledat", je kričala svojemu možu, "kako zna teči. Ali sem mu pokazala pot pod noge?"

Čevljarček je prestrašen ubogal divjo ženo in pogledal skozi napol priprta vrata. Ravno v tistem hipu pa se je popotnik obrnil in čevljarček je groze onemel, spoznal je v popotniku moža s fižolovim zrnjem, svojega dobrotnika iz svetih nebes. Klical ga je nazaj, toda mož je izginil v dež in nevihto.

Ko se je drugega jutra Barbka zbudila iz težkega spanja, si je začudena pomela oči. Ni vedela ali se ji sanja ali je resnica. Nikjer ni bilo več njene razkošne opreme, gole revne stene so jo obdajale in na stolu ob postelji je ležala njena stara razcapana

obleka. Vstala je in zbudila moža. Skupaj sta se šla ogledat pred hišo, pa sta videla, da je proč vse njihovo bogastvo in vsa njih sreča. Stara bajta je zopet stala na mestu razkošne palače in vse je bilo zopet, ko v nekdanjih težkih časih. Zaman se je Barbka ozirala po fižolovki, usehla je ležala pred vežnim pragom. Skupaj z možem sta iskala čudežni prt in čudežno usnjeno mošnjo. Nič nista našla. Vse je izginilo v te strašni noči. Ostala jima je le še beraška malha in zdaj jo je s čevljarčkom vred nosila tudi Barbka po svetu.

▼

"Baumkirchnerjev stolp" v Vipavi

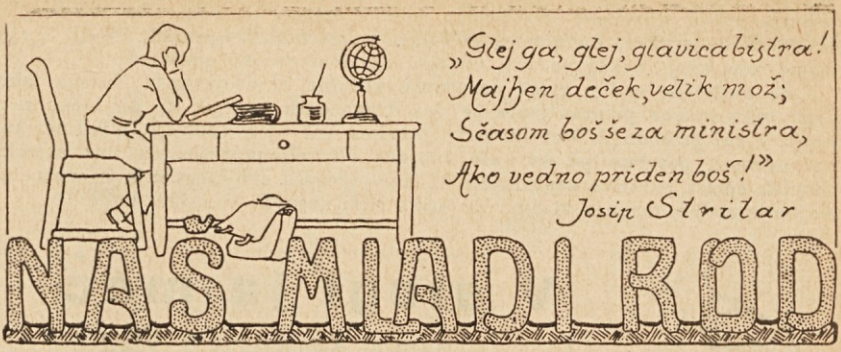

Danes objavljamo prvo izmed znamenitih Vigilovih pravljic, ki smo jih zadnjič obljubili našim čitateljem. Namenjena je predvsem otrokom — zato je natisnjena v njihovem oddelku našega lista — vendar ne dvomimo, da bodo imeli z njo tudi odrasli obilo veselja in bodo našli v nji marsikatero globoko misel. Saj je tako pomemben že sam naslov: V slogi je moč.

Vigilove otroške povestice so po pravici zbudile veliko pozornost v argentinskem, pa tudi v mednarodnem otroškem slovstvu. Sami naši slovenski otroci so nas že prosili, naj bi jim prinesli kakšno Vigilovo povestico tudi v slovenskem jeziku. Kakor malokdo pozna Vigil otroško dušo. Otroka pa tudi ljubi in mu hoče dobro, kar je veliko več. Predvsem zato so njegove povestice tako prikupljive, nežne, zabavne, pa tudi poučne. Otroci se z njimi zabavajo, pa tudi okoriščajo. Otrok, ki je stalen bravec Vigilovih povestic, bo vedno razumnejši, pa tudi vedno boljši. Še enkrat pa povdarjamo, da bomo imeli veselje z njimi tudi odrasli.

Samo po sebi razumljivo se je gospod Vigil v argentinskem slovstvu tudi sicer ne samo uveljavil, marveč je stopil prav v prve vrste argentinskih duševnih velikanov. Že zadnjič smo omenili, da je najresnejši kandidat za Noblovo mednarodno mirovno nagrado, za kar ga predlagajo številna ameriška udruženja.

Našim čitateljem sporočamo, da smo prejeli te dni tudi obširno pošiljko urednice Našega mladega rodu gospodične učiteljice Kriste Hafnerjeve, ki

začenja pravo slovensko izseljensko šolo, v kateri bo nastopila prihodnjič. Že danes omenjamo, da nas je pošiljka neizrečeno razveselila in da si od njene šole, ki je nekaj povsem novega, resnično veliko obetamo.

Za najboljše sodbe glede dosedanje vsebine in urejevanje Našega mladega rodu imamo pripravljenih že več dragocenih nagrad, ki jih bomo razpisali v eni prihodnjih številk. Lepo prosimo vse naše čitatelje, mladino, kakor odrasle, posebno pa še naše cenjene čitatelje-učiteije, da naš otroški oddelek sproti pazljivo zasledujejo in nam sporoče svoja mnenja in nasvete. Najbolje sodbe, mnenja in nasvete bomo radi objavili v našem listu.

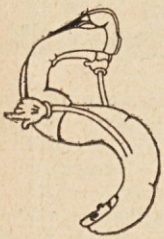

V slogi je moč

Napisal Konstancij C. Vigil

Ilustriral Alfred Polio

Buenos Aires, Argentina

(Avtoriziran prevod iz kasteljanščine)

KORAJ vsak cirkus kaže majhna človeška bitja, ki jim pravijo palčki, in so kljub svoji neznatni rasti zelo spretni in ročni za vsako delo. Še mnogo bolj imenitni in občudovanja vredni kot vsi ti pritlikavčki in palčki, pa je petero bratcev o kate-

rih govori ta naša povest in ki so mnogo, mnogo manjši, kakor prej imenovani pritlikavčki in palčki, ki pa so kljub temu ne-

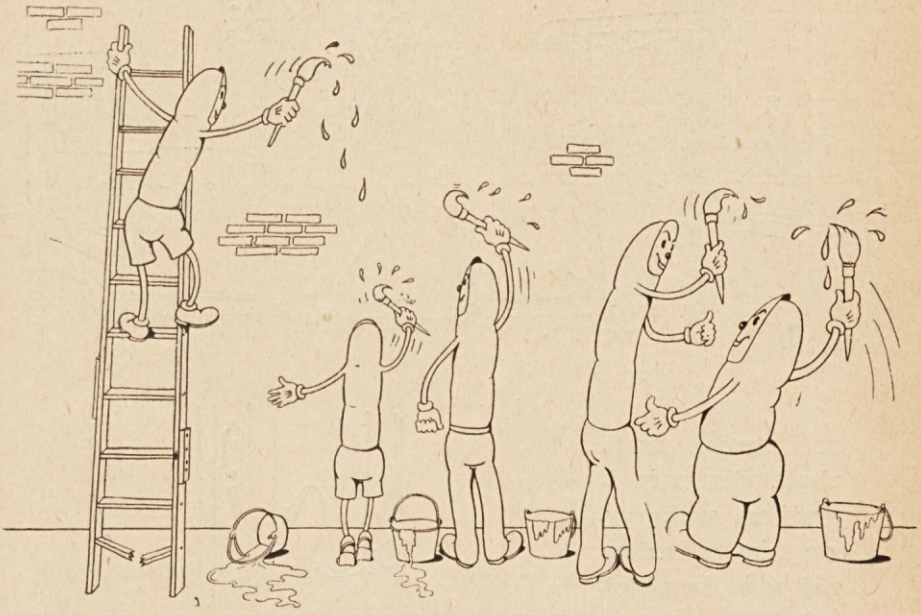

verjetno delavni, pridni in spretni.

Ti bratci Vam zakurijo, kuhajo, pletejo, lovijo, sejejo. Najbolj imenitno pa je, kako znajo vihteti vsake vrste orodje, rav-

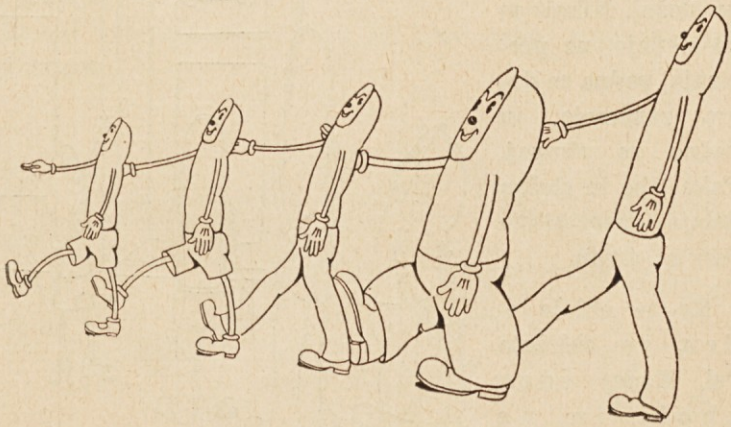

nati stroje, pisati, risati, slikati in igrati na vsake vrste instrumentov, naj si bo že na pihala ali na strune. Vse pa znajo in vse zmorejo, ker so tako složni. Nikoli se ne stepejo, ne prepirajo, vedno se dobro razumejo, in vedno so skupaj. Tako tiho in složno delajo neprestano dan za dnem.

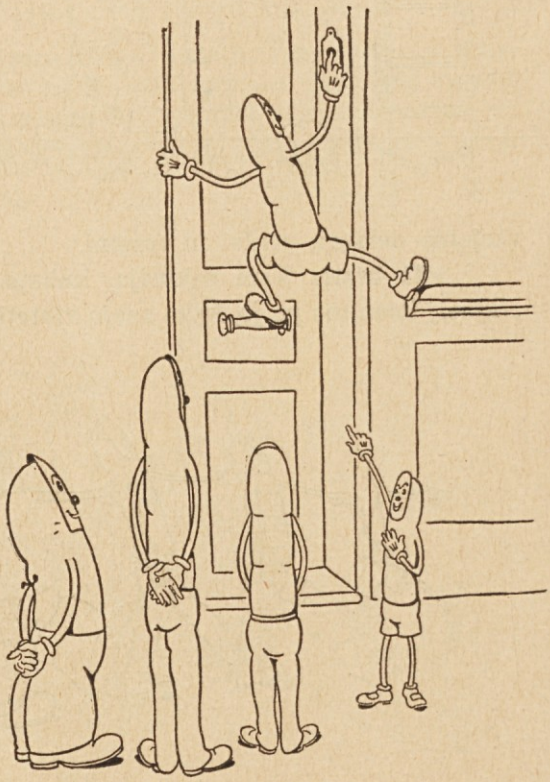

Ko se obleče eden, se oblečejo vsi. Kadar eden zboli in ne

more delati, prevzamejo ostali njegovo nalogo, bolnička samega pa božajo, tolažijo in mu strežejo; če je postala bolezen prav huda se ostali štirje ne ganejo od revčkove postelje.

Kadar je prav mrzlo, se spravijo tesno skupaj, da drug drugega grejejo.

Komaj katerega zasrbi, brž ga prav nežno popraska kateri izmed bratcev.

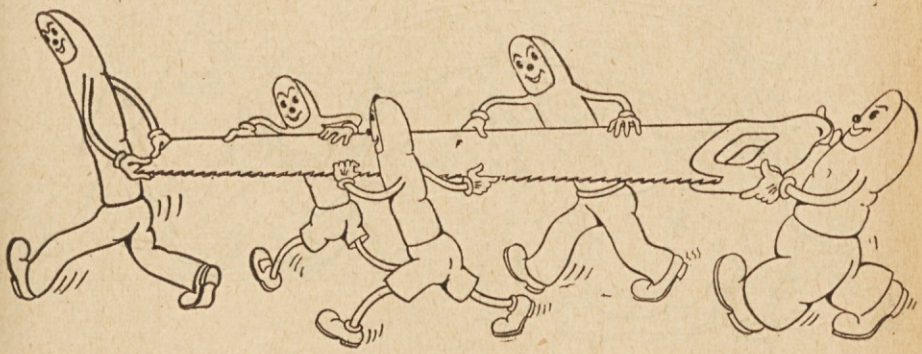

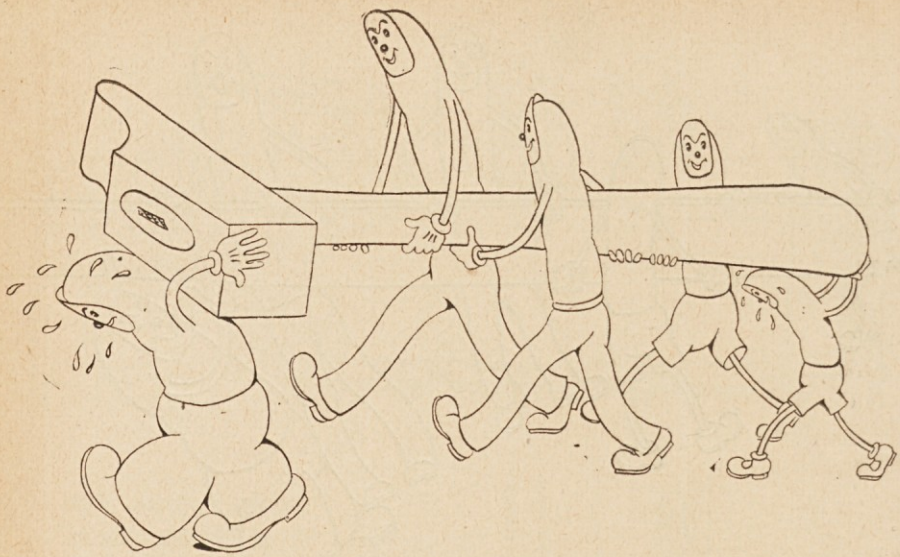

Enake so njihove želje, ista kri jim teče po žilah; ena volja jih druži.

Če se želi eden sam izkazati, ga ostali nič ne motijo.

Prav res je čudno, da more biti petero bratcev tako majhnih

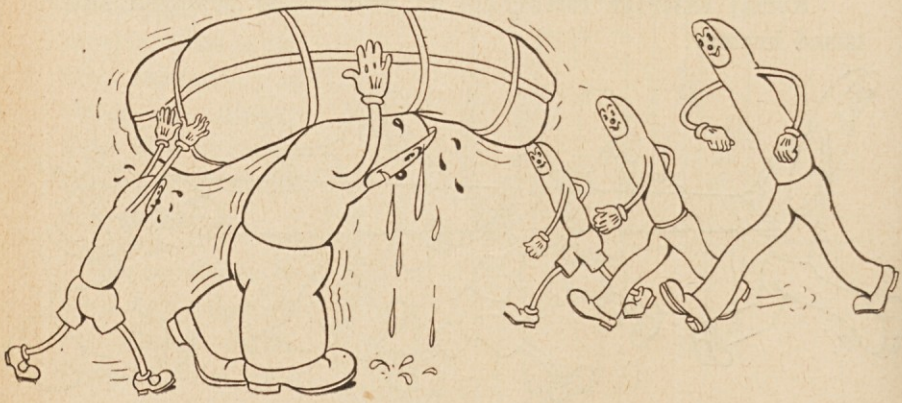

pa tako pridnih, tako ročnih in tako složnih. Če bi bili vsi bratje takšni, kakšne čudeže bi lahko delali.

Če hoče kateri kaj pobrati, mu brž vsi pomagajo; če kaj spusti, brž spuste še ostali za njim.

Vzgled teh bratcev moramo imeti neprestano pred očmi, doma in v šoli.

Žaga je na primer zelo težko orodje, en sam je nikakor ne bi mogel dvigniti, še manj pa tako vihteti, da bi njeni zobje rezali les. Ampak naši bratci se spravijo skupaj in jo prisilijo, da opravi svoje delo kakor treba.

Najtežje kladivo, ki bi ga en sam nikakor ne zmogel, jih složno zgrabi vseh petero in je vihtijo in zabijajo z njim, da je veselje.

Dostikrat, kadar nimajo ravno nujnega dela, se spravijo skupaj ter se kratkočasijo in nežno božkajo.

Dobro vedo kako močni so, če so složni, nesložni, pa niso nič, ne veljajo nič in nezmorejo ničesar.

Kadar jih čaka kakšno težko delo, se zdi, kakor bi kateri izmed njih dejal:

"Sam ne morem, skupaj z bratci pa že naredimo!"

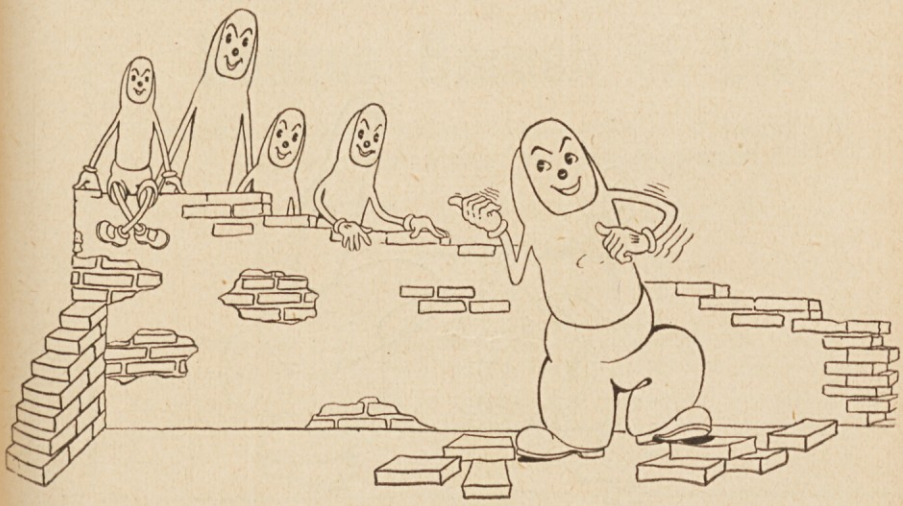

In tako tudi je: skupno naredijo vse. Sezidali so hiše, tlakovali ulice, poslikali stene, naredili pohištvo. Poleg tega vozijo, vodijo zrakoplove in parnike. Če je treba pobrati kakšno prav majhno stvarco, ki je padla na tla, recimo iglo, je dosti da jo pobereta, prav skrbno, samo dva; tedaj ju ostali trije pustijo lepo pri miru, da moreta mirno končati svoje opravilo.

Vsak dan imajo nešteto skupnih opravkov, vendar ni nikdar kateri drugemu v napotje marveč so vsi bratci takoj pripravljeni da mu pomagajo, če kateri pomoči potrebuje.

Najbolj imenitno je, da te bratce vsi prav dobro poznate, ime jim je namreč: Palček, Kazalček, Sredinček, Prstanček in Mezinček.

Dobro si jih oglejte, in viteli boste, da so res vzorni bratci, ki se znajo imeti radi in si pomagati. Zato so pa tudi tako močni in mogočni, čeprav so tako strašansko majhni.

Tako močni in mogočni morejo biti bratje katerekoli družine, če so tudi tako složni in edini. Zato po pravici pravi pregovor: **V SLOGI JE MOČ.**

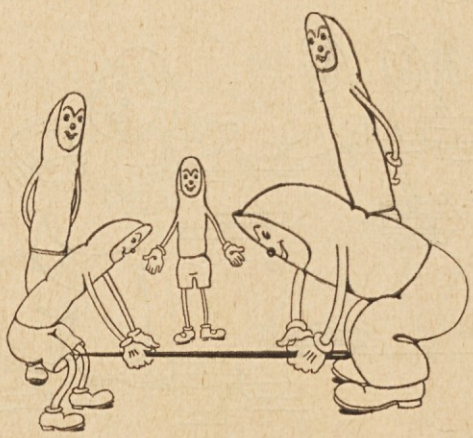

REŠITEV UGANKE

Rešitev uganke v številki 59 našega lista se glasi: Ro(g)-ja-ki(t) š(t)iri-Te na-še D-uho-v-no-(s) življenje. To je: Rojaki, širite naše Duhovno življenje.

Razpisane nagrade je žreb takole razdelil med rešilce:

Jugoslavijo je prisodil gospodu Leopoldu Zavrtanik, brivcu na Paternalu.

Tavčarjevo Visoško kroniko gospodični Mariji Ličen, Pasco 25, Buenos Aires.

Barčico, zbirko slovenskih narodnih pesmi gospodični Pepci Tratnik, Colegio Sta. Isabel v Formosi.

Izžrebane nagrade smo takoj razdelili in razposlali. Pogumnim rešilcem želimo z njimi obilo veselja. Ostalim našim čitateljicam in čitateljem pa priporočamo, da hkrati z današnjo rešitvijo preberejo še enkrat našo razpravico o rebusih ali ugankah v podobah v številki 59 in na strani 34 našega lista. Potem bodo prav lahko razumeli bistvo rebusa, tega izvrstnega sredstva za vajo pravilnega in hitrega mišljenja, ki vzbuja posebno zadnji čas toliko zanimanja, in ki zasluži, da bi ga tudi slovenski izseljenci bolj poznali.

Pa tudi gesla ne pozabimo, ki je v tem rebusu skrito: Širite naše Duhovno življenje!

Banque Baruch et Cie.

BANKA JUGOSLOVENSKIH IZSELJENCEV V FRANCIJI, BELGIJI, HOLANDIJI IN LUKSEMBURGU

15, RUE LAFAYETTE, 15

PARIS, FRANCE

Najhitreje in pod najugodnejšimi pogoji pošilja denar v domovino. Nakažite nam svote, ki jih želite poslati v domovino potom čekov, ki se glasijo na francoske franke in so plačljivi v Parizu, ali na čeke v angleških funtih, plačljive v Londonu.

BELO OBLEČENA DEKLETA BUENOSAJREŠKIH MARIJINIH DRUŽB SE ZBIRAJO IZ VSEH STRANI NA SLOVESNO PROCESIJO V PARKU PALERMO

Franc Dalibor

Argentinski Filmi

(Nadaljevanje)

Nedavno mi je zatrjeval znanec: "V Argentini doslej še ni lakote. Idite v Villa Esperanza pa boste našli brezposelne, ki tehtajo po 100 kil! Pri nobenih vratih se gladnemu ne zanika komad kruha. V Argentini je lačen samo tisti, ki jesti noče..."

**
*

Počasi, moj dragi prijatelj! Vsi ne moremo v kampament in vsi ne moremo biti berači. Eni kakor drugi so morali vreči med staro šaro vsako sramežljivost ter so se brez sramu vrgli na pridobitev vsakdanjega kruha. Mar mislite, da je to vsakemu dano? Koliko tisočev rodbin je v Buenos Airesu, ki stradajo pa se stradanja sramujejo! Njihovo bedo vidijo in slišijo samo ozke stene njihovega skromnega stanovanja. Koliko je danes družinskih očetov, ki zaslužijo samo po 2—4 pesose na dan, s čemer družina nikakor ne more živeti, kajti ako plačuje stanarino se ne more obleči, ako se hoče obelči, ne more jesti in če hoče jesti z zaslužkom ne zmore stanarine in mora neusmiljeno na cesto. Največ trpijo seveda nedolžni otroci. Kaj nismo videli, da je buenosajreška mestna občina organizirala preteklo poletje brezplačne kolonije za rakitične otroke, ki so vsled pomanjkanja vsled slabe hrane in nezdravih stanovanj nevarno oboleli, česar doslej nikoli nismo doživeli v bogati argentinski metropoli! Poslali so jih 40 tisoč v počitniške kolonije, priglasilo se jih je pa 130 tisoč! V teh počitniških kolonijah so nekateri otroci pridobili 5—6 kg na teži. Gotovo, kopanje in svež zrak sta jim očvrstila ude ali glavno je bila tečna in zadostna hrana. Ti otroci počitniških kolonij trpijo v hiši svojih roditeljev glad. Naj le zatrjujejo srečneži s polnimi želodci, da ni lakote v novi domovini! Da, preveč mesa in žita proizvajamo v tej kanaanski deželi. Ali to meso in žito prihaja v mnoge rodbine v premajhnih porcijah!

Število rodbin, ki danes živijo v tem velemestu v strahu in trepetu in, ki niso veliko na boljšem od onih najbednejših v novem pristanišču, je ogromno. Skoro na slabšem so: brezposlenci imajo vsaj streho nad glavo, tisočerim rodbinam pa visi neprestano Damoklejev meč nad glavo, v obliki deložacije. Ako bi hoteli ugoditi

vsem tožbam pa deložiranju s strani hišnih gospodarjev — mi je nedavno zatrjeval nek mirovni sodnik — bi spala najmanj desetina buenosajreškega prebivalstva na ulici!

Večina prebivalstva vendar revščine ne vidi. Posebno je izlahka ne opazijo tujci. Revščina je namreč skromna, tiha in mrka. Bogastvo in blagostanje odseva v miljonih luči po dragih izložbenih oknih, dancingih in kabaretih, revščina pa se sramežljivo skriva v kot.

Brezposelnost in beda, ki je ni videti po ulicah in kampamentih, je mnogo številnejša kot reglamentirana brezposelnost. To je ona brezposelnost, ki hoče v samoti in tišini ohraniti svojo človeško dostojanstvo do skrajne meje. Ali mnogi buenosaireški samostani in zavetišča kamor se zatekajo ti ljudje, bi nam lahko napisali obširne knjige o veliki bedi bogatega buenosajreškega velemesta, česar ne storijo, ravnajoč se po Odrešenikovem navodilu: naj ne ve levica, kar je storila desnica! Pred nekim ženskim samostanom v Avellanedi sem pred tedni naletel na 8 precej čedno oblečenih starejših žen. Bile so upokojene učiteljice, ki so 30 let zvesto vzgajale deco, na se jim je pokojnina zakasnila za mnogo mesecev. Vsaka je prinesla svojo košarico, da v njej odnese nekaj puchera.

**
*

Žaloigre, ki se porajajo iz zatajene, svetu neznane brezposelnosti, vam hočem nafilmati prav v tistih barvah kakoršne so. Romanopisci in ravnatelji kinov so nam že neštetokrat naslikali človeka, ki postane tat vsled bede ter kaj ukrade, ker človek živ vendar ne more pod zemljo. Glad ne dovoljuje treznega razmišljanja, ker se gladen človek nahaja v okovih trepeta in obupa. Gladujoči je bitje, ki se mu ne more priznati popolnega duševnega ravnovesja. Na kakoršenkoli način je treba zadovoljiti človeškemu naravnemu nagonu po hrani. Dogajajo se slučaji v Buenos Airesu in se bodo še dogajali, da tak obupanec stopi v restavracijo, si naroči kosilo ter po jedi izrazi svojo popolno plačilno nezmožnost. Mnogi ljudje so mi celo prav resno zatrjevali, da ako lačni ni naročil alkoholnih pijač, ostane pred argentinsko zakonodajo popolnoma nekaznjiv. Tudi se je že dogodilo, da je kak ljudomil gostilničar ne samo oprostil nesrečnežu njegovo "drznost", marveč ga je povabil za par naslednjočih dni na kosilo, dokler se mu ni odprlo delo.

V Quilmes-u so mi pravili pred par tedni sledeče:

Mlad mož, priden in pošten, je vsled smrti lastnika izgubil delo

v trgovini za zelenjavo. Ponujal se je na delo samo za hrano ali vse zaman. Na kolodvoru v Quilmesu je bilo, ob poldanski uri ko prihaja vedno mnogo uslužbencev iz Bs. Airesa na kosilo. Izmakne mladi uradnici torbico z denarjem. Ujamejo ga. Pride pred sodnika. Tako je bil slab, da se je moral oprijemati zidu. Sedem dni že ni več jedel... Po glasu, po kretnjah, po videzu se mu je bilo videti, da je skrajno oslabel. Sodnik ga da preiskati. Zdravniki so ugotovili, preiskavši mu želodčni sok in sline, da so mladeničeve trditve resnične. Sodnik je izrekel pravorek, ki v njem ugotavlja, da človeška družba ne sme odstraniti iz svoje srede človeka, ki je deloljuben in ki je postal zločinec samo radi tega ker ni imel česa jesti... Se bolj je razumljivo, da človeku v veliki potrebi tudi Cerkev dovoljuje, da si brez greha prisvoji česar neobhodno potrebuje za svoje življenje.

**
*

Neki Nemec v predmestju Belgrano mi je pred tedni zaupal sledeči pretresljiv dogodek:

Iz žarke ljubezni in čistega idealizma se je poročil pred 9 leti neki kurjač paroplovne družbe. Takrat še ni bilo krize. V teku let se jima je porodilo 7 potomcev. Ali ko je zagledal luč sveta sedmi so marljivemu kurjaču odpovedali službo na parobrodu "Viena", vsled zmanjšanja obrata, ker družbi rjavijo mnoge ladije po raznih pristaniščih. Začel se je križev pot deveterih človeških bitij. Sprva je upal, da bo kmalu našel novo nameščenje. Ali ginevali so dnevi, meseci in leta in nameščenja ni bilo. Le tu in tam je dobil kakšno pomožno delo za dva, tri dni. Zadnje čase so tudi pomožna dela izostala. Najmanjši otroci jočejo, starejši se hudujejo. Tu se osokoli križana mati ter odide iskat rešitve na — ulico. Prosi miloščine z razprostrto roko. Ali, mimoidoči so gluhi in slepi za njeno bol. Trudna od brezuspešnega tavanja se ustavi pred trgovino pletenin. Cela gora toplih jopic se je gomilila pred vratmi. Lastnik ji obrne hrbet ne da bi jo poslušal. S tresočo roko je izmaknila jopico, jo skrila ter se oddaljila. Kako učinkovito bi grela prsi njenemu najmlajšemu. Ali kruh, vsakdanji kruh je važnejši od vseh jopic. Par kvadrov naprej je prodala jopico za bagatelo. Stopila je v pekarno ter kupila kruha. Nato si je nabavila še mesa. Ta dan so obedovali kot že dolgo ne.

(Nadaljevanje)

ALI HOČETE NAPRAVITI SVOJIM STARŠEM, SORODNIKOM IN PRIJATELJEM ZA MAJHNO ŽRTEV VELIKO VESELJA?

Naročite jim torej naš list, ki jim ga bomo pošiljali v staro domovino, kjer je po pravici zbudil zanimanje! Samo v petek dne 26. oktobra smo prejeli iz starega kraja dvajset in sedem naročnin! Velja za celo leto $ 6.— ali Din 70.— oziroma lir 20.—. Posebno pošljite svojim domačim naše zadnje štiri številke s slikami iz evharističnega kongresa, številko 65 s stotimi stranmi, številko 65 s stranmi 52, ki veljajo skupno s a m o 50 c e n t a v o v, ali s poštnino vred $ 0.70, če hočete, da jim pošlje list naša uprava. Žal moramo povdariti, da samo priporočena denarna pisma prejmemo z vso gotovostjo, in da zato samo za taka ali osebna naročila sprejemamo polno odgovornost! Številke, ki jih takoj pošljete bodo prejeli ravno za izseljensko nedeljo, ki jo po vseh župnijah slovesno praznujejo

IMENA DAROVALCEV ZA ZASTAVE SLOVENSKE SKUPINE MEDNARODNEGA EVHARISTIČNEGA KONGRESA

Zbirka gospoda Franceta Lakner:

Škrbec Andrej $ 1, Lakner Fran $ 2, Jekše Ciril $ 1, Stojković Nikola $ —.50, Zugna Antonio $ 2, Kobetič Jurij $ 2, Kosovec Luis $ 1, Moguš Juraj $ 1, Radočaj Pavel $ —.30, Ilenič Franc $ 1, Turk Florijan $ —.30, Ferfolja Angela $ 1, Kambič Jožef $ 1, Podgornik Milka $ 1, Štukelj Jakob $ 1, Živec Emilio $ —.50, Poličnik Franc $ 1, Praznik Jožef $ 1, Benkovič Anton $ 2, Bulič Ilija $ 1, Neimenovan $ 1, Robič Jožef $ 1, Ravbar Franc Siška $ 1, Počkaj Katica $ 5, Anderlič Anton $ 1, Vrabec Andrej $ 1, Jug Ana $ —.80, Pirih Matilda $ 5, Frančeškin Eufemia $ —.50, Remec Jožef $ 1, Erjavec Pavel $ 1, Škrinjar Janez $ 1, Kržič Tomaž $ 1, Kavčič Franc $ 1, Može Martin $ 2, Neimenovan $ 5, Simčič Franc $ 1, Kunič Janez $ 1, Neimenovan $ 5, Kek Lojza $ 1, Zidar Martin $ 10, Troha Luis $ 1, Pezdirc José $ 1, Vogrinčič Joško $ 1, Kutoša Joško $ —.50, Kodelja Jure $ 1, Nemec Marija $ 2, Kati Podreka $ 3, Kobetič Jurij $ 1, Neimenovan $ —.50. — Skupaj $ 78.90.

Zbirka gospoda Franceta Samokec:

Marija Ciril Besednjak $ 2, Fani Jakševa $ —.50, Ivan Pušnar $ —.20, Štefanija Samokec $ 1, Vda. Giulini e hijos $ 1, José Purić $ 1, Bernarda Slejko de Ušaj $ —.50, Frančiška Ušaj $ —.50, Marija U. de Bele $ —.50, José Bros $ 1, Cambiasso Cía. $ 1.—, Milka Besednjak $ 1. — Skupaj $ 10.20.

Zbirka gospodične Pavle Kodrič:

Julija Mahnič $ 2, Marija iMslej $ 2, Marija aBtič $ 3, Franc Čotar $ 2, Franc Vodopivec $ 2, Ana Jug $ 2, Pavlina Kodrič $ 5, Danica Černe $ 5, Frančiška Bajt $ 10, Marija Andrejek $ 4, Gizela Vodičar $ 1. — Skupaj $ 38.

Zbirka gospoda Janeza Turk:

Alojz Kastelic $ 2, Ivan Zajc $ 1, Joško Hrovat $ —.50, Jožef Glavič $ 2, Anton Majer —.50, Jožef Rokavec $ 1, Jožef Mehle $ 2, Eduardo Visioners $ —.50, Neimenovan $ 2.50, Miha Šašek $ 1, Jožef Marentič $ 1, Maks Zele $ 1, Jakob Poviey $ 1. — Skupaj $ 16.

Dosedanja zbirka $ 94.—. — Skupno torej doslej $ 237.10.

(Dalje prihodnjič)

SLOVENSKA KROJAČNICA IN TRGOVINA

z manufakturnim blagom po konkurečnih cenah.
Priporoča se: **Sebastian Mozetič**

Buenos Aires **OSORIO 5025 (La Paternal)**

"CLINICA DENTAL DEL PLATA"
CARLOS CH. LALANNE

CARLOS PELLEGRINI 311 esq. SARMIENTO
Sprejema vsak delavnik od 9—11.30 in 14—18 h
GARANTIRANO VSE V STROKO SPADAJOČE DELO. BREZPLAČNA POSVETOVANJA. — SPECIJALIZIRAN ZA BOLEZNI (PRELUKNJANJE) NEBA.

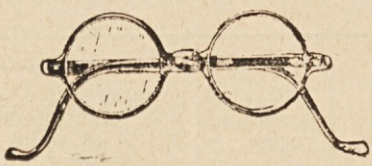

Očala, navadna $ 2.50; z okvirjem imitacija. Karej $ 5.—; okvir za očala $ 2.50; stekla za očala: eno $ 1.50, obe $ 2.50.

Optika
TEOFILO MOUCHARD
CERRITO 378
Telefon: 35 (Lib.) - 2819

ALI
POZNATE
REVIJO
"LA CHACRA"
Najboljši svetovalec
argentinskih živinorejcev!
Izhaja mesečno.
Številka 50 ctvs.

NAŠE SESTRE na DOCK SUDU so otvorile otroški vrtec v ulici M. E. Estevez, kjer sprejemajo otroke od 2 let naprej. Podučujejo odrasla dekleta v ročnih delih, petju in raznih jezikih.

Dr. JUAN ANGEL MARTINOLICH
odvetnik
MONTEVIDEO 481
U. T. 35 - 5223

NAJHITREJŠE POŠILJANJE DENARJA
brez prošnje in pod najboljšimi pogoji, točno in zanesljivo.

Za hranilne vloge varnost in najboljše obresti

Prodajamo prekmorske prevoznice po brezkonkurenčnih cenah.

NE DELAJTE NIČESAR
dokler se niste posvetovali z
Vašim starim PRIJATELJEM

Banco Holandés

Centrala:
Bmé. MITRE 234, Buenos Aires

Podružnica:
CORRIENTES 1900

Uradujemo od 8.30 zjutraj do 7 zvečer. Ob sobotah do 12.30.

ZAVOD NAŠIH ŠOLSKIH SESTER v ROSARIJU
ulica **BUENOS AIRES 1831**

sprejema na stanovanje in hrano deklice, ki obiskujejo notranjo ali kakšno drugo, zunanjo šolo.

ZAVOD
SV. CIRILA IN METODA

sprejema dečke v popolno varstvo

Obrnite se pismeno ali osebno na:

ASILO LIPA, VILLA MADERO
C.G.B.A. (Bs. Aires)

Katerekoli slovenske knjige Vam preskrbimo pod najugodnejšimi pogoji. — Pišite po cenik in natančna navodila.

CIRILOVA KNJIGARNA
MARIBOR, JUGOSLAVIJA

Pri najboljši volji Vam Vaši ne morejo pisati vseh novic iz domačih krajev, Vi bi pa radi vse vedeli. — Naročite si zato Slovenskega gospodarja iz Maribora, ki Vam jih bo vsak teden sproti prinašal, poleg mnogih poučnih člankov in drugih zanimivosti. — Naročnina: za celo leto Din 64.— ali šest pesov m/n.

Naslov:
UPRAVA SLOVENSKEGA GOSPODARJA
MARIBOR, Jugoslavija

Boletín de la Misión Católica Eslovena
Službeni vestnik Slovenske katoliške misije

CERKVENI KOLEDAR

18. november — dvajset šesta pobinkoštna nedelja, hkrati praznik Matere božje dobrega zdravja — ob desetih dopoldne slovesna sveta maša z asistenco, popoldne ob štirih slovenske šmarnice po navadi.

19. november — pondeljek — spomin svete Elizabete, hčerke ogrskega kralja Andreja in žene hesenskega in turinškga mejnega grofa, ki je kot vdova pretrpela zaradi svoje stanovitne vere nešteto pretežkih krivic, ne samo voljno, ampak celo z veseljem, in je umrla kot redovnica spokornega reda svetega Frančiška.

20. november — torek — spomin svetega Feliksa, enega izmed ustanoviteljev svojčas tako zaslužnega reda za reševanje jetnikov.

21. november — sreda — spomin Marijinega darovanja v templju, ko je s upetimi sikli odkupila Jezusa-prvorojenca in z dvema goloboma — darom ubogih — zadostila judovski postavi očiščevanja.

22. november — četrtek — spomin svete device in mučenice Cecilije, ki je bila proti svoji volji poročena z rimskim plemičem Valerijanom in je njega in njegovega brata Tiburcija pridobila za Kristusovo vero, zaradi česar so bili vsi trije obsojeni v smrt. Njena hiša je bila preurejena pozneje v cerkev, ki je deloma ohranjena do današnjih časov.

23. november — petek — spomin mučeniške smrti svetega papeža Klemena, katerega telesne ostanke sta našla sveta Ciril in Metod in jih prinesla v Rim, kjer je bila njemu v čast že preje zgrajena sijajna bazilika, v kateri je tudi pokopan sveti Ciril.

24. november — sobota — spomin svetega Janeza od Križa, prenovitelja spokornega reda očetov Karmelitov in znamenitega cerkvenega pisatelja.

25. november — dvajset sedma in poslednja pobinkoštna nedelja — slovenske božje službe na Paternalu, Avalos 250, kakor po navadi: ob desetih dopoldne in ob štirih popoldne.

NEDELJSKO BERILO

I Tes 1, 2—10.

Bratje!

Vedno zahvaljujemo Boga za vas vse, ko se vas spominjamo v v svojih molitvah, ker se pred Bogom in našim Očetom neprestano spominjamo vaše delavne vere, požrtvovalne ljubezni in stanovitnega upanja v Gospoda našega Jezusa Kristusa.

Vemo namreč, od Boga ljubljeni bratje, da ste izvoljeni; zakaj naš evangelij ni prišel k vam le v besedi, ampak tudi v moči in Svetem Duhu in popolni gotovosti, kakor veste, kakšni smo bili med vami zaradi vas.

In vi ste začeli posnemati nas in Gospoda, ko ste nauk sprejeli v veliki stiski z veseljem Svetega Duha, tako da ste postali zgled vsem vernim v Macedoniji in Ahaji.

Zakaj od vas se je razglasila Gospodova beseda ne le po Macedoniji in Ahaji, temveč po vseh krajih je šla vaša vera v Boga, tako da nam ni treba o tem nič govoriti. Sami (verniki teh krajev) namreč oznanjajo o nas, kako ste nas sprejeli in kako ste se spreobrnili od malikov k Bogu, da služite živemu in pravemu Bogu in pričakujete iz nebes njegovega Sina, ki ga je od mrtvih obudil, Jezusa, ki nas rešuje prihodnje jeze.

Nedeljska misel, ki jo je mogoče povzeti iz današnjega berila in ki jo večkrat med tednom prevdarjaj:

Ali bi mogel hvaliti apostol tudi našo "delavno vero, požrtvovalno ljubezen in stanovitno upanje?"

CERKVENA KRONIKA

Zakrament svetega zakona sta sklenila Marta Glavač in Franc Janoscsak pred pričama Francem Ozmec in Alandom Sentous. Bilo srečno!

Zakrament svetega krsta je prejela Dora Irena Bratina, kateri sta botrovala Jožefa Humar in Franc Tribušon in kateri želimo vse najboljše!

Zakrament svetega krsta je prejel Anton Jožef Vulin, ki sta mu botrovala Ljubica Čudina in Krešimir Lacman, in kateremu tudi želimo vse dobro!

ČITAJTE IN POVEJTE ZNANCEM!

V nedeljo 16. decembra priredimo skupno slovensko-hrvatsko romanje v **Lujan**, s posebnim vlakom iz postaje Once (FCO). Voznina tja in nazaj za osebo **$ 2.—**.

Več podrobnosti objavimo v prihodnji številki.

MALO KATEKIZMA ZA NAŠE MALE

Napravili so v Kani Galilejski svatbo in Mati Jezusova je bila tam. Povabljeni so bili tudi Jezus in njegovi učenci.

Na svatbi je pa vino pošlo in Marija je rekla Jezusu: "Vina nimajo." Strežnikom je pa rekla: "Karkoli vam Jezus poreče, storite."

Stalo je tam šest velikih kamnitih vrčev za vodo. Jezus je rekel strežnikom: "Napolnite vrče z vodo." In napolnili so jih do vrha. Nato je rekel Jezus: "Zajemite zdaj in nesite starešini." In nesli so. Ko je pa starešina pokusil, je bilo dobro vino.

Tako je Jezus razodel svojo moč in njegovi učenci so verovali vanj.

Kateri je bil Jezusov prvi čudež?

Jezusov prvi čudež je bil, da je spremenil vodo v vino.

Kje je Jezus spremenil vodo v vino?

Jezus je spremenil vodo v vino v Kani galilejski.

Pomni. Vodo spremeniti v vino more le človek, če ga je Bog poslal. Človek sam s svojo močjo pa tega ne more. Vodo v vino spremeniti je čudežno delo. — Jezus je torej v Kani naredil čudež. S tem je pomagal ljudem, ki so bili v zadregi. Pokazal pa je s tem tudi, da ga je poslal Bog.

Učenci so sedaj verovali da je Jezus poslan od Boga.

Jezus, vérujem v te.

BUENOS AIRES CATOLICO

Cerkveno-verski priročnik z vsemi potrebnimi podatki je izšel v tretji izdaji in na 400 straneh. Omenjena je v njem tudi dušno-pastirska služba tujih kolonij, in so posvečene po štiri strani Slovencem in Hrvatom, po dve v španskem in po dve v slovenskem oziroma hrvaškem jeziku.

$ 2.—

Administración de "EL PUEBLO" — PIEDRAS 567

Ko je tako preteklo mnogo dni, (82) so ga Judje sklenili umoriti, Savel pa je zvedel za njih sklep. Strazili so tudi pri vratih noč in dan, da bi ga umorili, njegovi učenci pa so ga vzeli ponoči in ga v košu spustili po zidu na tla.

Ko je prišel v Jeruzalem, (83) je skušal pridružiti se učencem, a vsi so se ga bali, ker niso verjeli, da je učenec. Barnaba pa ga je prijel in ga privedel k apostolom ter jim razložil, kako je na poti videl Gospoda, kaj je govoril z njim in kako je v Damasku srčno govoril v imenu Jezusovem. Odslej je bil z njimi, kadar je v Jeruzalem prihajal in od tam odhajal, in je srčno govoril v imenu Gospodovem. Govoril je in se tudi prerekal s helenisti, ti pa so ga hoteli umoriti. Toda bratje so to zvedeli, ga odvedli v Cezarejo in poslali v Tarz.

Cerkev je tedaj po vsej Judeji in Galileji in Samariji imela mir. Krepila se je, živela v strahu Gospodovem in rastla po tolažbi Svetega Duha.

Peter je vse obiskoval in tako prišel tudi k svetim, ki so prebivali v Lidi (84). Ondi je našel nekega moža, po imenu Eneja, ki je ležal že osem let na postelji; bil je mrtvouden. Peter mu je rekel: "Eneja, Jezus Kristus te ozdravlja; vstani in si postélji." In takoj je vstal. In videli so ga vsi, kateri so prebivali v Lidi in na saronski zemlji, (85) in so se spreobrnili h Gospodu.

---

(82) Tri leta po spreobrnjenju. Po nekaj dneh v Damasku (v. 19) je namreč Pavel odšel v arabsko puščavo, kjer se je 2—3 leta v zbranosti pripravljal za svoj poklic (Gal 1, 17. 18). Od tam se je vrnil spet v Damask in učil (v. 22; Gal 1, 17).

(83) V Jeruzalem je šel, "da bi videl (t. j. obiskal) Petra", kakor pravi sam (prim. Gal 1, 18).

(84) Lida, mesto v Judeji, ob cesti, ki je iz Jeruzalema v severozapadni smeri vodila proti Jopi, od Jope 3—4 ure oddaljena. Jopa, današnja Jafa, je najbližje pristanišče za Jeruzalem.

(85) Saron se imenuje rodovitna planjava ob Sredozemskem morju med Jopo in goro Karmelom.

Buenos Aires — Banco Germánico, Av. L. N. Alem 150. Kdor ima pri nji vlogo, mu ni treba pošiljati denarja, temveč lahko piše banki, naj nam ona izplača naročnino kar iz njegove hranilne vloge.

Buenos Aires — Banco Holandés, Bmé Mitre 234. Kdor ima pri nji vlogo, mu ni treba pošiljati denarja, temveč lahko piše banki, naj nam ona izplača naročnino kar iz njegove hranilne vloge.

Buenos Aires, La Paternal. — J. Živec, Osorio 5087, sprejema naročnino in oglase.

Jugoslavija: Zadružna gospodarska banka v Ljubljani, Miklošičeva cesta, s pripombo: za Duhovno življenje, Buenos Aires.

Brasil: Banco Germánico, Rio de Janeiro, Rua Alfandega 5 — Banco Germánico, Sao Paulo, Rua Alvarez Penteado 19 — Banco Germánico, Santos, Rua 15 de Noviembre 164 — Banco Holandés, Sao Paulo, Rua Alvarez Penteado 23.

Paraguay: Banco Germánico, Asunción, Calle Pres. Franco esq. Chile.

Chile: Banco Germánico de la A. S., Santiago, Calle Huerfanos 833 — Banco Germánico, Valparaiso, Calle Pratt 238.

Francosko, Belgija in Luksemburg: Banque Baruch et Cie., Paris. 15 rue Lafayette.

Holandsko: Hollandsche Bank — Unie N. V., Heerengracht 432, Amsterdam, Holandia.

Nemško: Deutsch-Südamerikanische Bank A. G., Mohrenstrasse 20, Berlin.

Ameriška Slovanska Založba Buenos Aires - Sao Paulo - Chicago
Editorial Eslavo Americana Buenos Aires - Sao Paulo - Chicago

TICHY JOSE Klavnica — Prekajevalnica — Tovarna klobas — Zaloga masti

Tovarna: Trellier 2251-53. U. T. 68, Mataderos 429
Prodajalna: Calle 25 de Mayo 758. U. T. 31, Retiro 4823
Podružnice: Avda. Leandro N. Alem 822
Cabildo 1386 (Belgrano) U. T. 73 - 3570.

ŽENSKA ROČNA DELA

Izvršujejo se točno in solidno vsa v stroko spadajoča naročila. — Med drugim: prti, risani na blagu, od $ 2.90 naprej, žepni robci, z monogramom vred po $ 2.80 pol ducata.

CASA EURASIA — Nueva York 3410

Banco Germánico

DE LA AMERICA DEL SUD

BUENOS AIRES

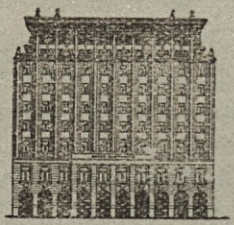

CENTRALA:

25 de Mayo 151—159,

Av. L. N. Alem 150

PODRUŽNICA:

Corrientes 3223/37

Mercado de Abasto

ODDELEK ZA IZSELJENCE

s svojimi pododdelki

HRANILNICA, NAKAZILA, PREKOMORSKE PREVOZNICE

Izseljenčeva pošta: Pisma iz domovine si morete dati pošiljati na naš

SLOVENSKI ODDELEK

kjer jih podignete, ali od koder Vam jih pošljemo za Vami na kamp.

SLOVENSKI IZSELJENCI NA NEMŠKEM

se morejo naročiti na "Duhovno življenje" s tem, da pošljejo naročnino na zavod **"Deutsch-Südamerikanische Bank, Berlin, Mohrenstrasse 20,** z oznako naj se pošlje na naš tukajšnji naslov za račun "Duhovno življenje", Buenos Aires.